

AGONIA

«A Mossén Lluis Pons, Pvre.
amb tot afecte»

Se sent, des de la Glòria, un crit que al món aterra,
com un panteig d'angoixa que escala el Pare Etern,
que, per rendit no caure, més fort llur Tron aferra
i, sospirant, contempla com va cremant la Terra
la flama de l'Infern.

Que allà, en l'abrutida cima de l'enlairat Calvari,
el Fill de Déu fet home sospira agonitzant.
Té per companys dos lladres, la boira per sudari
que, com alè dels àngels, fent divinal rosari
la Sang li va aixugant.

El Sol, perdut, s'apaga; la Terra en agonia
apar caure, afligida, vers l'antre dels abims;
en l'éter giravolten els núvols amb follia
i riu l'Infern, sarcàstic, mostrant boja alegria
pel més afròs dels crims.

Humanitat perduda, ajup el front rendida
que has apagat, cegada, l'essència de la llum!
Bé ploraràs un dia ta falta, arrepençada,
talment com plora l'orfe sa mare sense vida,
la rosa son pertum!

No sents, fillada boja, com frontolla la Terra?
No sents el trò feréstec com corre trepidant?
No veus en l'aire els núvols, com uns gegants fent
[guerra
fugint del quadro tràgic del drama que'ls aterra,
un plor glaçat llençani?